ונכרתה הנפש ההוא מתוך הקהל כי את מקדש
יהוה טמא מי נדה לא זרק עליו טמא הוא והיתה
להם לחקת עולם ומזה מי הנדה יכבס בגדיו
והנוגע במי הנדה יטמא עד הערב וכל אשר
יגע בו הטמא יטמא והנפש הנגעת הטמא עד
הערב
ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צן בחדש
הראשון וישב העם בקדש ותמת שם מרים
ותקבר שם ולא היה מים לעדה ויקהלו על משה
ועל אהרן וירב העם עם משה ויאמרו לאמר
ולו גוענו בגוע אחינו לפני יהוה ולמה הבאתם
את קהל יהוה אל המדבר הזה למות שם אנחנו
ובעירנו ולמה העליתנו ממצרים להביא אתנו
אל המקום הרע הזה לא מקום זרע ותאנה וגפן
ורמון ומים אין לשתות ויבא משה ואהרן מפני
הקהל אל פתח אהל מועד ויפלו על פניהם וירא
כבוד יהוה אליהם
וידבר יהוה אל משה לאמר קח את המטה
והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם
אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת להם
מים מן הסלע והשקית את העדה ואת בעירם
ויקח משה את המטה מלפני יהוה כאשר צוהו
ויקהלו משה ואהרן את הקהל אל פני הסלע
ויאמר להם שמעו נא המרים המן הסלע הזה
נוציא לכם מים וירם משה את ידו ויך את
הסלע במטהו פעמים ויצאו מים רבים ותשת
העדה ובעירם ויאמר
יהוה אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי
להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את
הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם המה מי
מריבה אשר רבו בני ישראל את יהוה ויקדש
בם ויישכוז משה מלאכים
מקדש אל מלך אדום כה אמר אחיך ישראל
אתה ידעת את כל התלאה אשר מצאתנו וירדו
אבתינו מצרימה ונשב במצרים ימים רבים וירעו
לנו מצרים ולאבתינו ונצעק אל יהוה וישמע קלנו
וישכוז מלאך ויצאנו ממצרים והנה אנחנו בקדש
עיר קצה גבולך נעברה נא בארצך לא נעבר
בשדה ובכרם ולא נשתה מי באר דרך המלך
נלך לא נטה ימין ושמאול עד אשר נעבר גבלך
ויאמר אליו אדום לא תעבר בי פן בחרב אצא
לקראתך ויאמרו אליו בני ישראל במסלה נעלה